



LIBER AMICORUM

bij het afscheid van
MIEKE BRUNÉ

*Selamat jalan
Sampai berjumpa lagi*

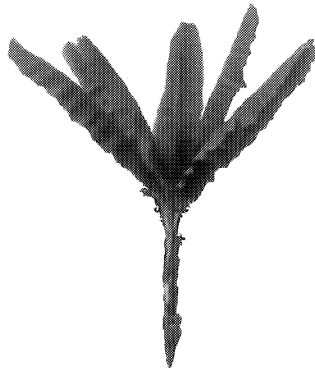
CWI 12 MEI 2005



LIBER AMICORUM

bij het afscheid van
MIEKE BRUNÉ

op donderdag 12 mei 2005
Centrum voor Wiskunde en Informatica



Selamat jalan
Sampai berjumpa lagi

Colofon

Uitgave Stichting Centrum voor Wiskunde en
Informatica, mei 2005 ©
Productie Communicatie- en Publicatiedienst
Redactie Ay Ong
Rob van Rooijen
Druk Jan Schipper
Jos van der Werf
Omslag Tobias Baanders
ISBN 90 6196 530 6



**Centrum voor Wiskunde en
Informatica**

Bezoekadres Kruislaan 413 1098 SJ Amsterdam
Postadres Postbus 94079 1090 GB Amsterdam
Telefoon 020-5929333
Website www.cwi.nl

Inhoudsopgave

	<i>Inhoud</i>	
	<i>Voorwoord</i>	
Gerard Alberts	<i>Mieke's lust</i>	1
Krzysztof Apt	<i>Beste Mieke</i>	6
Jaco de Bakker	<i>Voor Mieke Bruné</i>	7
CST	<i>Beste Mieke</i>	8
Susanne van Dam	<i>Oog voor schoonheid</i>	9
Wan Fokkink & Judi Romijn	<i>Meetlat Mieke</i>	10
Marja Hegt	<i>In haar knollentuin</i>	11
Paul Klint	<i>Mama SEN</i>	12
Jan Willem Klop	<i>Beste Mieke</i>	13
Jan Kok	<i>Naar het werk</i>	14
Jan Karel Lenstra	<i>Dankjewel Mieke</i>	16
Wouter Mettrop	<i>Het dak van de wereld is de mooiste plek van de wereld</i>	18
Minnie Middelberg	<i>Ach, zou je iets voor mij mee willen nemen?</i>	20
Godelief Nieuwendijk	<i>View</i>	22
Margreet Nool	<i>Van secretaresse naar secretaris</i>	23
Wilmy van Ojik	<i>De speld</i>	25
Ay Ong	<i>Reizen in de wereld en in de tijd</i>	26
Rick Ooteman	<i>Puzzel</i>	28
Personeelsdienst	<i>Afscheid van Mieke met een lach en een traan</i>	29
Rob van Rooijen	<i>Foto's, foto's, foto's</i>	30
Frank Roos	<i>Wie verre reizen doet, kan veel verhalen</i>	31
Jan Rutten	<i>India</i>	32
Nico Temme	<i>Over de verstrooidheid van wiskundigen</i>	33
Paul Vitányi	<i>Mieke de globetrotter</i>	34
Coby van Vonderen	<i>Het ga je goed</i>	35



Hobby's genoeg.....

Voorwoord

Mieke, na ruim 25 jaar neem je afscheid van het CWI. In deze periode ben je getuige geweest van vele gebeurtenissen en ontwikkelingen. Je hebt nog net de Tweede Boerhaavestraat meegemaakt; je was directiesecretaresse onder twee opeenvolgende directeuren: Van Wijngaarden en Baayen. Vervolgens was je secretaresse van Jaco de Bakker, afdelingssecretaresse van SEN (eerder AP genoemd) en van CST. De laatste twee jaar was je werkzaam in de bibliotheek en heb jij je ingezet om de geschiedenis van het Mathematisch Centrum resp. het CWI vast te leggen. Het resultaat zien we zeer duidelijk in de CWI Image Database (gelanceerd in 2004) en in de voorbereidingen voor het CWI Institutional Repository.

Het organiseren van een receptie ter gelegenheid van je afscheid heeft de nodige inspanning gekost. Je vond het aanvankelijk helemaal geen goed idee. Pas na het spreekwoordelijke pistool op je borst en onder de voorwaarde dat er geen toespraken zouden worden gehouden, stemde je toe.

Ook het vaststellen van een datum was niet zo eenvoudig. Behalve dat wij rond 1 mei a.s. met vrije dagen en schoolvakanties rekening moesten houden, had je in mei ook alweer een volgende reis gepland. Uiteindelijk is het toch gelukt om donderdag 12 mei vast te leggen. Ondanks dat je – volgens eigen zeggen – helemaal niet bijgelovig bent, mocht de receptie beslist niet op vrijdag, de 13^e plaatsvinden.

Gezien je sterke voorkeur voor het geschreven woord, hebben we je (ex-)collega's gevraagd om datgene wat ze je te zeggen hebben op papier vast te leggen. Deze bundel is het resultaat daarvan. En natuurlijk konden wij niet nalaten om het geheel met een keuze uit de CWI Image Database te completeren; sommige foto's heb je zelf ingevoerd en anderen hebben wij als verrassing hier geplaatst.

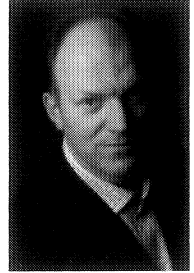
Wij danken iedereen die een bijdrage hebben geleverd aan deze bundel: de auteurs, Tobias Baanders voor het ontwerp van de omslag, Jan Schipper en het Reprocentrum voor het drukken.

Wij hebben dit boekje de Indonesische titel *Selamat Jalan* meegegeven. Zoals jij vast wel weet betekent dit *Goede Reis* en willen wij je hierdoor alle goeds wensen op je volgende reizen die er ongetwijfeld komen. Het volgende gedeelte van de titel *Sampai Berjumpa Lagi* betekent *Tot Ziens* en dit houdt in dat wij ervan uitgaan dat wij je in de toekomst nog vaker zullen zien.

Ay Ong
Rob van Rooijen

Mieke's lust

We weten van Mieke dat ze heel veel tegelijk kan. Ze kan werken, zorgen, naar de dokter moeten, vakantie houden en foto's maken, dat allemaal binnen hetzelfde jaar, binnen dezelfde maand, ja als het moet binnen dezelfde week. Ik ken niemand die zo reislustig is als Mieke Bruné. Waar deze lust vandaan komt? Bij andere mensen zou de reden zijn, dat ze nodig ergens weg moeten, weg uit Nederland, weg uit Amsterdam. Bij Mieke kan ik me dat nauwelijks voorstellen.



Er was een tijd, minder dan vijftig jaar geleden, dat Mieke niet één maar twee directeuren tegelijk moest dienen. En ze kon het, bijna immers kon ze alles tegelijk. Misschien is de reislust toen ontstaan, omdat ze bij zoveel bazen ook wel eens vandaan moest vluchten. Ik denk het eigenlijk niet. Mieke hoefde nergens voor te vluchten.

Wie de foto's aan de muur van haar kantoor heeft zien hangen, die aanschouwde het resultaat van pure lust. Mieke's reislust is niet een keer ontstaan, die behoefde geen aanleiding of rede, die is er altijd al geweest.

Bij het reizen stel ik me veel genoeg voor. De pret van het voorbereiden, het genot van vreemde streken en mensen, het plezier van terugkijken –naar de foto's. Ik kan daarin meegaan, ik zou me ook verheugen op al dat moois, met uitzondering van één facet van het reizen. Het vliegen. Ik heb waarlijk geen vlieg angst, maar evengoed verheug ik mij er niet op me voor vele uren met vele mensen vrijwillig op te sluiten in een metalen cylinder. Mieke heb ik daarover nooit horen klagen. Daarom heb ik tijdens mijn meest recente reis als eerbetoon aan Mieke's reislust en fotografeerzin en kleine beeldreportage gemaakt van het vliegen.

Mieke, ik wens je nog vele reizen en mooie foto's.



Mijn reis begint gewoonlijk met de bus op de Marnixstraat.



Aanvankelijk is Schiphol nog weids met lange eindeloos lange transportbanden "Watch your step; watch your step; watch your step"



Sneller dan men zich zou wensen verengt de gang zich tot een slurf. De claustrofobie kan gelijk toeslaan.



En ja, daar moet men zich reeds door de deur wringen van de vliegtuigen.



Daar bevindt men zich reeds in de te kleine metalen cylinder; moet ik op zo'n klein stoeltje zitten?



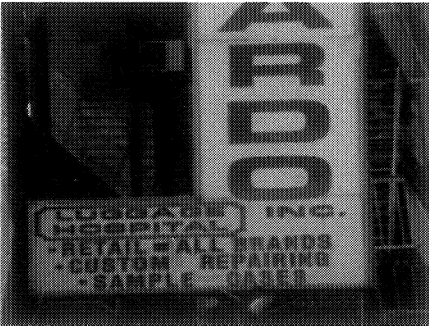
Moet ik mijn koffer daar bovenin leggen, of zal ik me er liever zelf in verbergen.



Aankomst, nog lang niet aan de beurt bij de douane, die tegenwoordig vingerafdrukken neemt –dat mocht ik absoluut niet fotograferen, dat plaatje ontbreekt.



Overstappen, wij noemen ons vliegveld een hub.



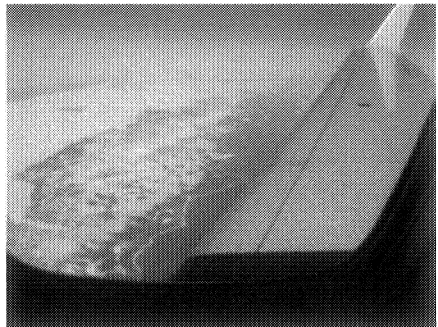
Koffers laat men repareren bij Gerardo's luggage hospital.



Nog kleinere vliegende cylinders bestaan er



Exit? Is er dan nog een weg naar buiten?



Hoog in de lucht is het wel mooi, maar kan ik naar buiten? Nee.



Modern, zo'n luchthaven, maar wel weer wachten.



Waar kwamen we eigenlijk voor?



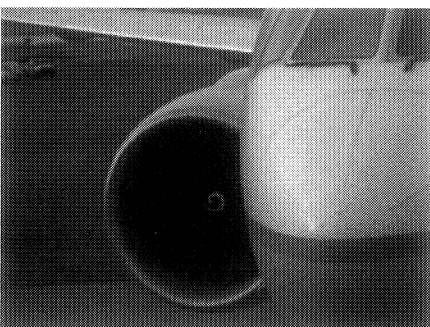
Ik zit altijd nog ruimer dan de stewardessen, flight attendants.



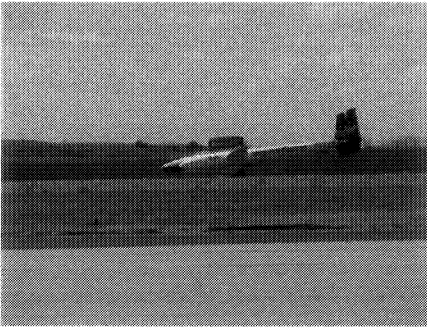
Maar het blijft on-ruim.



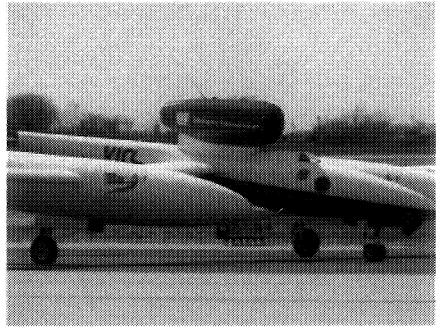
De landing.



Krachtige motoren



Krap gezeten, nee, neem dat Steve Fossett, in zijn eentje non-stop de wereld rond. Hier is hij net geland in Salina, Kansas.



Fossett stapt niet in of uit; hij trekt zijn vliegtuigje aan en uit.

Gerard Alberts

Beste Mieke

So, I hear, you are leaving CWI. A pity that I won't be present at your "afscheidsfeestje".

You were with me and others in the old AP department and I have fond memories of your most friendly and almost motherly approach to us and your work. Then we parted our ways, when I moved to IS and then to PNA (Who on earth will remember all these abbreviations in a few years time!).

When I think of you, the first thing that comes to my mind are your most impressive trips around the world. I still recall the wonderful photos hanging at your office. And I also remember very well when I saw a suspiciously thin Lonely Planet guide to South America lying on your desk. "How come so thin?" I asked. Your answer proved to me once and for all that you are a most intelligent traveller. You just went with the fat guide down to Jan Schippers and asked him to rip it apart and put between the cover only the part about Peru to which you were about to leave. I hope that you will continue travelling now after you retire and that you will also visit (if you have not yet done it so) Burma and Vietnam: two countries that impressed me most during our now almost 3 years long stay in Singapore.

Alle beste!



Krzysztof Apt

Voor Mieke Bruné

Omstreeks 1990 werd je tot mijn aangename verrassing als secretaresse overgeplaatst van de directie naar de toenmalige afdeling Programmatuur, later opgegaan in cluster SEN. Ongeveer tien jaar hebben we samengewerkt bij de dagelijkse en niet zo dagelijkse taken die het leiden van een afdeling met zich meebrengt. We hebben directeuren zien komen en gaan, kantelende organisaties overeind gehouden en visitaties succesvol doorstaan.



Afleiding vond je steeds in je twee liefdes: het maken van - vooral verre - reizen, en het bezoeken van exposities van - vooral beeldende - kunst. Van de eerste categorie herinner ik me je vele prachtige foto's, van het dak van de wereld bij Ladakh tot albatrossen in volle vlucht bij het Zuidereiland van Nieuw Zeeland. Van de tweede bijvoorbeeld dat je de catalogus voor me meebracht van de tentoonstelling uit het vroegere bezit van de Russische mecenasen Schtschukin en Morosov, als ik me goed herinner in het Orsay in Parijs.

Als aandenken aan je kunstliefde en met veel dank voor je jarenlange trouwe steun hierbij een beeld waarin je geniet van de feestvreugde in Renoir's Bal du Moulin de la Galette.

Jaco de Bakker



Oog voor schoonheid.

Mieke associeer ik met verre vreemde landen. Ik ontmoet zelden mensen die met zo een gemak en een vanzelfsprekendheid naar de andere kant van de wereld reizen.

Ik zou willen dat ik het zo zou kunnen; als ik al een weekje naar Drenthe ga hou ik rekening met van alles en nog wat zoals keuze in jaargetijde, weersomstandigheden, wel/niet algemene vakantieperiode, soort huisje, mogelijke activiteiten aldaar, prijs/kwaliteit verhouding, kan ik hier wel weg etcetera, etcetera. Ik word al bij voorbaat moe en stel een vakantie dan ook heel makkelijk uit. Mieke niet, Mieke 'gaat gewoon'.

We staan weleens te praten als ze net weer teruggekeerd is uit den vreemde, zoals Bali, haar lievelingseiland. Elk moeilijkdoenerij van mijn kant wimpelt ze verbaasd en lachend weg 'ach joh, het is altijd leuk, je moet gewoon gaan, dat doe ik toch ook.' En enthousiast vertelt ze dan over hoe heerlijk het allemaal is.

Ze vertelt niet alleen over het land, de lieve mensen en over de cultuur, maar ook over de kleding en vooral ook de sieraden. Mieke houdt van sieraden, vooral met prachtige natuurstenen.

Ze heeft oog voor schoonheid, denk ik dan. Focus op wat mooi en fijn is lijkt haar de nimmer aflatende energie te geven om op reis te gaan en te genieten. Ook in moeilijke tijden.

Het ga je goed Mieke en het lijkt mij heel leuk je tegen te komen in den vreemde als ik dan eindelijk ook zover ben gekomen.



Susanne van Dam

Meetlat Mieke

CWI zonder Mieke, het is maar moeilijk voor te stellen. Mieke was onze eerste secretaresse, eerst bij AP2 en later bij SEN2, en ze werd meteen de meetlat voor alle volgende secretaresses. En al hebben we



heel wat goede secretaresses meegemaakt (Annemarie B op de UU, Jill E in Swansea, Mirese W op de KUN, Tineke B op de TU/e, Elly L op de VU, en last but not least Susanne v D als excellente opvolgster van Mieke), niemand haalt een 10 op de schaal van Mieke.



Een 10 op de schaal van Mieke betekent:

- deur altijd open, iedereen is ten alle tijden welkom voor wat voor vraag dan ook
- ieder verzoek wordt enthousiast ontvangen en efficiënt uitgevoerd
- tussendoor ook nog tijd om patience op de computer te spelen
- immer goed gehumeurd
- regelt in een handomdraai reizen naar de meest exotische oorden
- zelf zeer reislustig, en altijd bereid haar laatste reis in geuren en kleuren uit de doeken te doen
- heeft altijd tijd voor een praatje
- zeer geïnteresseerd in het wel en wee van haar collega's, en altijd bereid om een handje te helpen als er problemen zijn met gezondheid, woonruimte, de kat, de planten, ...

Lieve Mieke, heel erg bedankt voor alles! We wensen je een onbezorgd en lang pensioen, met heel veel reisplezier.

Wan Fokkink & Judi Romijn

In haar knollentuin

Wanneer Mieke in haar nopjes is, kunnen we allemaal verzinnen (en zal ook wel een belangrijk onderdeel van dit boekje vormen). Als ze door haar kunstboeken bladert denk ik dat ze schik heeft, net zoals ze waarschijnlijk in haar sas is als ze door een museum kuiert. Maar wie weet wanneer ze in haar knollentuin is? Om dat te weten moet je ten minste bij haar thuis geweest zijn of, beter, tot de intimi behoren.



Ik schaar mijzelf onder de laatste categorie; ik heb immers jarenlang de kamer met haar gedeeld en dan kom je een hoop over iemand te weten. Weliswaar heb ik haar op het werk nooit aangetroffen met zwarte nagels of groene vingers maar ik heb toch aardig wat meegekregen over balkonbakken die gevuld, aangevuld, bijgevuld en geleegd moesten worden en over een - blijkbaar immense - plantenbak in de woonkamer waar plantjes vervangen, gedeeld, gestekt, gesnoeid of van bruin blad ontdaan moesten worden. En, niet te vergeten, regelmatig moest natuurlijk de aarde vervangen worden, ook een flink karwei.

Mieke had dan na afloop weliswaar last van haar rug en/of knieën maar zeker ook een voldaan gevoel. Vòòr ze eraan begon had ze nog wel eens last van gewetenswroeging, waar ik overigens wel een beetje medeverantwoordelijk voor was; kun je het maken om levend groen af te danken omdat het uit z'n krachten gegroeid is of een kale stengel heeft? Maar Mieke vermande zich, kocht verse planten en ging een avond wroeten in de modder. Dat is nou - wat ik noem - Mieke in haar knollentuin.

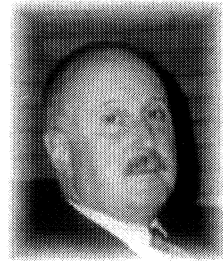
En wat ik wil zeggen is vanzelfsprekend: Mieke ik hoop dat je nu (ook) heel veel tijd krijgt om in je knollentuin te zijn. Geniet ervan!

Marja Hegt

Mama SEN

Beste Mieke,

Vele jaren lang ben je de spil geweest van ons cluster. Geen reis- of conferentiebezoek was je onbekend. Een onderzoeker met problemen in de persoonlijke sfeer, altijd stond je met een troostend woord klaar. Voor het organiseren van een conferentie draaide je je hand niet om. Geruisloos maar erg efficiënt nam je alle details ter hand die daarbij komen kijken: van het benaderen van de invited speakers tot het huren van zalen en het regelen van de registratie van de deelnemers. Gelukkig is de laatste jaren het aantal te organiseren evenementen afgenomen, want deze kwaliteiten zullen we nog node missen. Ook erg actueel: begin januari lag er altijd een aanzet tot een jaarverslag waarin alle bij jou bekende feiten al waren ingevuld. Daar verlang ik nog steeds naar terug. Op vele manieren vervulde je dus een spilfunctie binnen ons cluster. Met een variatie op een Japanse beleefheidsvorm zou ik je daarom de eretitel "Mama SEN" willen geven.



Het werk voor SEN wisselde je af met reizen naar vele exotische oorden. Gelukkig konden we via je verhalen en fotorapportages daar altijd van meegenieten. Voor wie dit allemaal niet precies bijhield spraken de foto's aan de muren van je werkkamer boekdelen en na een simpele vraag over één van die foto's was je altijd bereid de vragensteller volledig op de hoogte te brengen van de beste route naar de plek waar de foto genomen was, het beste hotel om daar te verblijven en eventueel nog andere culinaire of toeristische tips.

De laatste jaren binnen SEN werden steeds lastiger vanwege je toenemende gehoorproblemen. Je wilde nog dolgraag doorgaan maar zag eigenlijk ook wel in dat dit niet meer kon. Ik heb toen de pijnlijke beslissing moeten nemen om ander werk voor je te zoeken binnen het CWI en dat hebben we gelukkig gevonden bij de bibliotheek. Ik heb je altijd bewonderd om de positieve manier waarop je de tegenslagen in je leven bent tegemoetgetreden en dat geldt ook hiervoor.

Nu is het moment gekomen dat je afscheid gaat nemen van het CWI. Ik wil je dan ook heel erg bedanken voor alles wat je voor het CWI en SEN in het bijzonder gedaan hebt.

Mama SEN, bedankt en het ga je goed.

Paul Klint

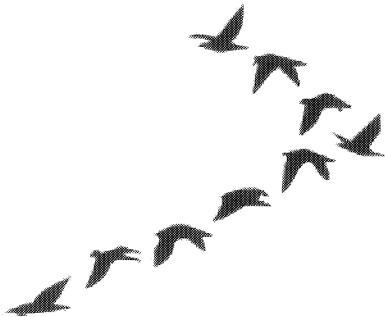
Beste Mieke,

de eerste keer dat ik intensief met jou samenwerkte, was toen je in 1990 mee ging helpen, samen met Marja Hegt, aan de voorbereiding van de internationale conferentie LICS 91. Het werd een succes, mede dank zij jou. In latere jaren was jij altijd aanwezig voor het vlekkeloos organiseren van talloze workshops en projectbijeenkomsten van de BRA projecten Semagraph en Confer. Nog wat later hebben we jarenlang samen met Jan Rutten de redactie van de NVTI Nieuwsbrief gevormd.



De samenwerking met jou was mij dierbaar, zoals je dat ook als persoon voor mij werd. Jouw opgewektheid, zelfs in de aanwezigheid van tegenslag, is een inspiratie. De tijd die nu voor je ligt, geeft je de vrijheid om nog meer dan je al deed, weidse horizons en verre streken te verkennen. Ik wens je daar heel veel plezier en geluk bij, en verheug me erop daar je foto's van te zien en je verhalen erover te horen!

Jan Willem Klop



Naar het werk

Beste Mieke,

mijn dagelijkse fietstocht naar het werk voert me sinds 1980 van de Bijlmermeer via Diemen naar de Kruislaan. Voordat je jouw route helemaal gemotoriseerd ging afleggen kwamen we elkaar onderweg nu en dan tegen. Ik profiteer van de gelegenheid, om wat waarnemingen op deze route voor later herlezen vast te leggen.



Op het stuk door Diemen gebeurt weinig dat vermeldenswaard is. Soms, in september, raap ik er wat verse kastanjes. Dan het bruggetje over de Diemerkade, waar ik altijd kijk of er nieuwe vogels zijn; de vertrouwde eenden, ganzen, duiven en meeuwen gun ik meestal geen blik.

In de begintijd ging mijn route overigens vanaf de Hartveldseweg langs de Diemerkade en schuin van de dijk af, langs een nu verdwenen dijkhuisje, naar de Radioweg. Met het gereedkomen van de A10 ga ik bij de Radioweg zowel de ringvaart als de A10 over, en kijk ik even naar de file.

Dan de Radioweg, langs de achterkant van stadion De Meer, verdwenen; het heeft plaatsgemaakt voor de achterkanten en tuinen van villa's en rijtjeshuizen. In 1990 heeft een storm hier de meeste bomen omgelegd. Door fietsende ouders en kinderen uit de nieuwe wijk word ik verder begeleid. Dat lijkt een contrast met Diemen waar ik nabij de Schoolstraat vooral gehinderd word door ouders die voor de 500 meter naar school de auto nemen. Maar dan vergeet ik toch dat ik de auto's uit de wijk De Meer normaal niet tegenkom.

Langs het Middenmeerpad, met in bepaalde maanden in de vaart actief paaiende karpers, bereik ik, de laatste jaren begeleid door kwetterende halsbandparkieten, de Kruislaan. Ook het veld van Zeeburgia, hier op de hoek, is historische grond.

Wist je dat de Kruislaan heel vroeger nog Kruisweg heeft geheten?

Het spoorviaduct van de Kruislaan was vroeger zo ongestoord dat het gefigureerd heeft in tv-spotjes over onveiligheid. Daar staat tegenover dat enkele jaren geleden een zwerver juist dit viaduct had gekozen om te gaan slapen. De tegenwoordige verlichting geeft wel een andere sfeer.

Na het viaduct volgden (ook verleden tijd) rechts de landerijen met de schapen en paarden van de Anna's Hoeve (in deze computertijd vindt de UvA dat te moeilijk, dus staat er nu Anna Hoeve op). Vaak waren hier

fazanten te zien, vorig jaar ook ooievaars, en soms een lepelaar.
's Middags vergaderden hier de reigers.
Inmiddels is 413 bereikt.

Jan Kok

DANKJEWEL MIEKE

Mieke Bruné kwam op 1 februari 1980 in dienst bij het Mathematisch Centrum als secretaresse van de directeur, Aad van Wijngaarden. Ze was de opvolgster van mevrouw Bosma-Bosma, een dame die even lang en even kordaat was als haar baas en die, naar verluidt, hem ook aardig kon imiteren. Op een dag meende Bep Reckman - de toenmalige José Koster - haar aan de lijn te hebben en zei, "Ja, dat is heel leuk. Geef me nu het kleine baasje zelf maar." Waarop een ijzige stilte volgde. Van Wijngaarden was in staat een stilte over de telefoonlijn ijzig te laten klinken.



Waarschijnlijk is dit verhaal apocrief en besmeurt het de goede naam van mevrouw Bosma-Bosma. Met Mieke Bruné heeft het in elk geval niets te maken. Mieke heeft op MC en CWI veel bazen gehad. Ze is altijd correct en hulpvaardig geweest en heeft nooit de spot met hen gedreven. Voor zover ik weet.

Mieke is in 1981 meeverhuisd naar het nieuwe gebouw in de Watergraafsmeer. Toen Cor Baayen en Jan Nuis het bewind overnamen als wetenschappelijk en zakelijk directeur bleef Mieke directiesecretaresse. De adjunct-directeur, Freek Barning, en Mieke waren de constante factoren in roerige tijden, met landelijke projecten, SMC en SION, informaticastimulering, samenvoeging van wiskundeafdelingen en splitsing van informatica-afdelingen, groei en krimp.

Ik heb in die tijd Mieke eens een lelijke streek geleverd. Het verschijnen van deze bundel is een goede gelegenheid die op te biechten en mijn geweten te ontlasten. Het moet ergens in het midden van de tachtiger jaren geweest zijn. Ik had een afspraak met Cor Baayen om negen uur 's morgens in zijn kamer. Mieke huisde toen in de kamer waar Dick Broekhuis nu zit, Cor in de kamer ernaast waar nu een deel van SEN4 zit. Je kon zijn kamer alleen via die van Mieke bereiken. "Misschien ben ik wat later, ga dan maar vast naar binnen," had Cor gezegd. Zo gezegd zo gedaan. Om negen uur zat ik aan zijn tafel. Om vijf over negen kwam Mieke binnen en zag mij daar zitten. Ze trok haar wenkbrauwen op. Het was eruit voordat ik er erg in had: "Goedemorgen mevrouw Bruné, ik heb de macht hier overgenomen. Voorlopig blijft alles bij het oude. Gaat u maar rustig aan uw werk." Mieke trok weer haar wenkbrauwen op en ging, inderdaad, rustig aan haar werk. Ze moet zich opgelucht hebben gevoeld toen Cor binnenkwam maar ze liet niets merken. Wanneer ze zich later wel eens wat gereserveerd tegenover mij toonde, dan had ik dat aan mijzelf te danken.

Later vertrok Mieke naar de afdeling van Jaco de Bakker. Ze heeft ook voor CST gewerkt en ze heeft vaak Coby vervangen als secretaresse van Gerard van Oortmerssen. Nog later ging ze naar de bibliotheek, waar ze zich onder andere heeft beziggehouden met het opbouwen van een digitaal foto-archief, de 'CWI Image Database', die ze opnieuw heeft ingericht en enkele maanden geleden op intranet heeft gelanceerd. Mieke mag trots zijn op wat ze achterlaat. Met haar kennis en ervaring die meer dan een kwart eeuw CWI-geschiedenis bestrijken was ze de aangewezen persoon dit wie-wat-waar-spel te spelen. Als ze het antwoord zelf niet wist wist ze wel waar ze het kon halen.

Dan komt ze mijn kamer binnen. "Jan Karel, met wie sta jij hier op die foto?" Oh, dat was op die beleidsbrainstorm- bijeenkomst in Noordwijkerhout, dat is die man van TNO, hoe heette hij ook weer... "Koumans, dankjewel hoor." En weg is ze.

Dankjewel Mieke.

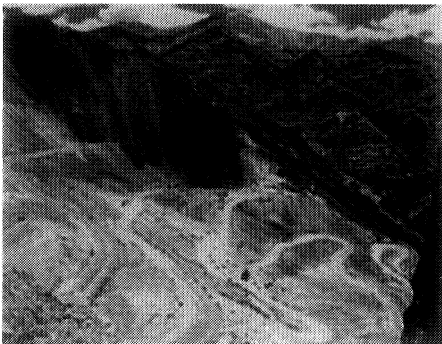
Jan Karel Lenstra

Het dak van de wereld is de mooiste plek van de wereld

Beste Mieke,

ik ken je al zolang als ik werk op het CWI, al vanaf 1988 dus. Aanvankelijk had ik weinig met je te maken, maar àls ik met je te maken had ging het over iets heel leuks: dan ging het over reizen. Jij regelde reizen. Als het eens voorkwam dat ik voor het CWI een reis maakte, verzorgde jij die. Zo heb je een reis uitgestippeld voor mij naar Dubrovnik, in Kroatie, in mei 1999. Het werd een avontuurlijke tocht met boten en treinen, heel ingewikkeld vanwege de oorlog daar. (Jammer genoeg is, ook om die reden, de reis uiteindelijk helemaal niet meer doorgegaan.)

De laatste jaren, toen je bij ons in de bibliotheek werkte, heb ik je veel beter leren kennen. Jij hielp ons met het vullen van de CWI repository en de CWI image database. Het was heel prettig werken met iemand die zo veel weet van het CWI en die bovendien zo gemotiveerd is om het CWI zichtbaar te houden in een veranderende publicatie omgeving. Ik kan het nu dus hebben over reizen en ik kan vertellen over je repository-werk. Hoe je eigener beweging alle jaarverslagen gedigitaliseerd hebt. Hoe je ze in sommige gevallen eerst overtikte omdat de originelen te zeer vergaan waren om ze nog te kunnen scannen. Hoezeer je orthodoxe kennis van vi te pas kwam bij het manipuleren van de gigantische tekstfiles in de database. Maar toch wil ik het hebben over reizen

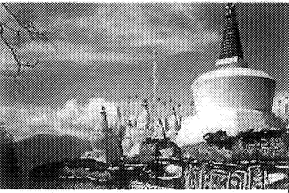


De weg van Srinagar naar Leh

In augustus 2004 zag ik, wegdromend tijdens een werkoverleg in jouw kamer, opeens prachtige foto's aan de muur hangen. Foto's van een slingerende weg over de bergen. Langs en over een diepe rivier. Schitterende foto's van een weg die me bekend voorkwam. Na afloop vroeg ik je waar die foto's genomen waren. Je keek blij verrast op en zei: in Ladakh, *dat is de mooiste plek van de wereld*. Je had de foto's genomen op je reis van Srinagar in Kashmir naar Leh, hoofdstad

van Ladakh. Kort na elkaar hebben we over die prachtige weg gereisd; ik in 1981 en jij in 1984 - meen ik. Beiden niet lang nadat Ladakh, in 1974, opengesteld was voor tourism.

Ik heb de reis in de cabine van een vrachtwagen gemaakt en was niet in de gelegenheid te stoppen waar ik dat wilde. Ik weet niet meer hoe jij reisde, maar, gezien de foto's, kon jij wel stoppen onderweg. De tocht die ik maakte in 1981 was prachtig. Het mooiste vond ik die stukken waar je langs de rivier de Indus rijdt, die ver in de diepte in een kale woesternij stroomt.. Op een gegeven moment steek je de rivier over via een gammele, ijzingwekkend hoge brug. Ladakh ligt in het noordwestelijk deel van de Himalaya en wordt, evenals het aangrenzende Tibet, vanwege zijn hoge ligging wel "het dak van de wereld" genoemd. Een prachtige naam voor een prachtige plek op aarde.



Leh

In Ladakh wordt het lamaisme beleden, de Tibetaanse vorm van het boeddhisme. Ik herinner me het vriendelijke, maar besliste aandringen door monniken om toch vooral de kleine gebedstorentjes midden op de weg linksom te passeren en zeker *niet* rechtsom. Of was het juist andersom? Er zijn indrukwekkende kloosters, zoals het klooster van Lamayuru aan de weg van

Srinagar naar Leh. Andere kloosters, hoog in de bergen en zonder toegangswegen, zijn veel minder bereikbaar. De kloosters in Alchi, Phayang, Thikse en Hemis bevatten prachtige eeuwenoude Boedhistische fresco's. Veel van deze bijzondere heiligdommen worden slechts getoond gedurende de jaarlijkse festivals. In 1981 heb ik een dergelijk festival bijgewoond.

Overigens zijn jij en ik niet de enigen die dit het mooiste stukje van de wereld vinden. Hoewel het één van de meest uitgestorven gebieden van India is, en tevens één van de koudste en toch bewoonde gebieden op aarde, wordt de plek ook wel genoemd 'het maanland' of 'het laatste Shangri La'.

Mieke., Ik vind het ontzettend leuk dat ik deze ervaring met jou deel. Met plezier zal ik dan ook terugdenken aan onze samenwerking, niet alleen op het gebied van repositories maar ook op het gebied van reizen.



Festival in Ladakh

Het ga je goed.

Wouter Mettrop

Ach, zou je iets voor mij mee willen nemen?

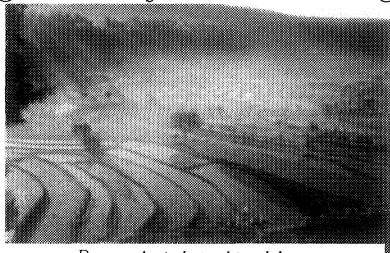
Beste Mieke,

Het jaar 2005 zal voor jou en voor ons anders zijn dan 2004, je gaat ons verlaten en omdat jij van het geschreven woord houdt, is ons gevraagd om een stukje voor je te schrijven, zodat je later het terug kan lezen en ons niet vergeet.

Ruim 20 jaar geleden kwam ik hier op het CWI werken en als ik mij niet vergis, werkte jij toen als directiesecretaresse en hadden wij nog niet zoveel contact met elkaar. Behalve, als je inviel voor een afdelingssecretaresse of als een wetenschapper je vroeg kopij naar de typekamer te brengen om zijn handgeschreven manuscript uit te laten werken.

Later, toen ik ook op de receptie kwam te werken, kregen wij meer met elkaar te maken. Toen al reisde je de wereld af, van India, Nepal, Zuid-Amerika, Azië tot aan Nieuw-Zeeland en Australië, als je dan terug kwam verwachtte ik altijd een soort van reisverslag en foto's, maar dat was best wel een gedoe, je schoot altijd dia's op je reizen, moest je daar eerst weer foto's van maken.

Als ik je na één van je reizen weer terugzag, vroeg ik dan altijd plagend, welke reis heb je nu in de planning, al geboekt? Vaak had je al een reis in gedachten, je had dan net nog niet geboekt maar je zat wel al met je neus



De sawahs in het ochtendgloren

Foto: <http://www.edwebproject.org/~andy/travels/>

in de reisgidsen. Er is één land of moet eigenlijk zeggen één eiland waar jij je toch het meest thuis voelt en dat gevoel deel ik met jou.

Bali - ook wel het eiland van de duizend demonen en tempels genoemd. Toen ik van Hoofddorp weer naar Amsterdam terug verhuisde en mijn appartementje betrok, had ik weinig of geen huisraad, wat ik had was in ieder geval niet veel. Je

zei toen: "Heb een zolder vol met spullen die ik toch niet meer gebruik, je mag het wel hebben, ruimt lekker op. Zal kijken wat ik heb en kom het wel brengen". En dat deed je ook, handdoeken, twee stoelen en van alles en nog wat.

Dat het allemaal in dat kleine autootje paste, daar stond ik van te kijken. Ben je daar nog steeds dankbaar voor en zelfs tijdens je vakanties naar Indonesië of Bali vergat je mij niet. Sinds de gezondheid van mijn moeder



het haar niet meer toelaat om zelf naar haar geboorteland Indonesië te reizen en als je dan die kant op ging, vroeg ik altijd ach, zou je wat voor mijn moeder mee willen nemen?

De laatste paar keren hoefde ik het al niet eens te vragen, je vroeg het zelf al, zo gaf je eigenlijk aan dat je weer eens lekker naar de tropen ging.



De boodschapjes: menthololie en kruiden

Hoefde het ook al niet eens meer te vertellen wat voor soort boodschapjes je mee moest nemen, dat was altijd vaste prik, menthololie voor mijn moeder en sinds kort, kruiden voor in de keuken of gouden sluitinkjes voor mijn armband en ketting.

Je bent dol op de Indonesische keuken je favoriete restaurant is Sarina in Den Haag. Soms vraag je wel eens, wanneer ga je eens mee naar Bali, zou graag willen dat weet je. Wil mams niet alleen laten. Wie weet, besluit jij op één dag dat jou het zo goed bevalt op Bali dat je ons koude kikkerland gaat verruilen voor dat heerlijke eiland maar dan is het zéér zeker, dat ik je op ga zoeken.

Misschien kunnen wij eens afspreken om samen lekker te gaan eten, bij Sarina in Den Haag of bij Orient in Amsterdam. Geniet van je vrije tijd en dat je nog heel veel in goede gezondheid mag reizen, ik hoop dat je voor mij nog vaak boodschapjes kan halen en dat je ons niet vergeet. Het ga je goed.

Sampai bertemu lagi!

Minnie Middelberg

Voor Mieke

VIEW (door Judith Herzberg)

Keep the cliff immovable, keep
it in mind, with the light
sea reaching, reaching
and falling, trying and failing
to climb the rock.

Not to translate is the greater art
life on leaves of paper
sea into meaning, stones
into eternity. There is a bottom
to all this, comforting none.

Het ga je goed!



Godelief Nieuwendijk

Van secretaresse naar secretaris

Deze titel suggereert misschien dat je voortaan als man door het leven zal gaan, maar niets is minder waar. Waar ik in dit Liber Amicorum over wil schrijven is onze gezamenlijke tijd in de ondernemingsraad. Hoewel volgens de Van Dale een secretaresse een vrouwelijke secretaris is, geldt dit eigenlijk niet voor degene die het secretariaat van de OR voert. Het is hoogst ongebruikelijk dat wanneer de secretaris een vrouw is, de secretaris secretaresse te noemen.



Ik kan mij nog goed herinneren dat we als oude OR op zoek waren naar nieuwe kandidaten. Zoals gewoonlijk was er ook toen geen lange lijst van mensen die graag in de OR willen. Wanneer waren ook al weer de laatste 'echte' verkiezingen? Eindeloos werden er namen genoemd, deuren plat gelopen, totdat iemand zei dat Mieke wel iemand wist die in de OR wilde. Ik zocht je op en vroeg wie dat dan wel mocht zijn. "Ik" zei je. Je had goede ervaring opgedaan in je vorige baan als lid van de OR en het leek je wel leuk nu in de CWI-ondernemingsraad te zitten. En het bleek dat we met jou een echte "zwaargewicht" hadden binnengehaald. Alle eigenschappen voor een goede secretaris had je al: je was gewend brieven te schrijven, te organiseren en als ex-directiesecretaresse kon je goed omgaan met de directe gesprekspartner van de OR: de directie. Bovendien kende je veel mensen binnen het CWI.

Al in het eerste half jaar van jouw OR-periode, met Joke, Mieke, Harrie, Ruud, Kacha, Arie en ondergetekende, hebben we een workshop georganiseerd om na te denken over de rol en het functioneren van de OR. De eerste vraag die we ons stelden was, waarom we in de OR gestapt waren. En als ik lees wat we toen geformuleerd hebben, dan herken ik jouw enthousiaste en belangrijke stem daar duidelijk in: meedenken met de organisatie, het management scherp houden, de stem van het personeel laten horen, voor je collega's opkomen, weten wat je kan (en soms moet!) bereiken, meebesturen en organiseren is leuk en gezellig.

Toen hebben we ook besloten dat het belangrijk was voor het functioneren van de OR om elkaar beter te leren kennen. We besloten

ons terug te trekken op de hei en daar ook lekker te gaan eten. De hei was dat jaar in Egmond aan Zee, hotel Zuiderduin. Nog een memorabele uitspraak uit onze OR-workshop: "Aangaande de nieuwbouwplannen, besloten we vooralsnog deze op enige afstand te volgen". We schrijven hier najaar 2000. We waren tevreden over de relatie met het management, over de prettige manier waarop informatie werd uitgewisseld.

We zijn in die tijd ook regelmatig met de directie op stap geweest, altijd gevolgd door een lekker etentje. De onderlinge sfeer is opperbest gebleven.

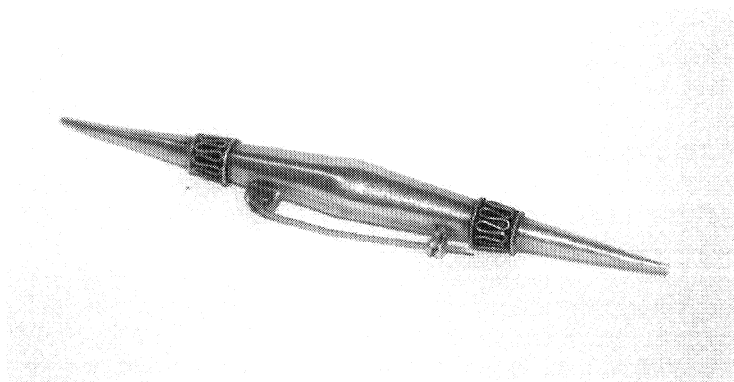
Belangrijke zaken die toen een rol speelden, waren de nieuwe opzet van CST, CWI-Inc en het spin-off beleid. Zuiderduin ging voornamelijk over het spin-off beleid en het oprichten van CWI-Inc. Bij dat laatste rekenden we ons al snel te rijk. Alle CWI-ers zouden mee-eten uit de pot die onze toenmalige en beoogde spin-offs zouden leveren. Achteraf een behoorlijke academische discussie, de belasting eiste zijn deel en uiteindelijk heeft geen enkele CWI-er een cent gezien. Maar als OR was het natuurlijk fijn om in een tijd dat de bomen tot de hemel groeiden mee te mogen beslissen.

Eén van je laatste projecten op het CWI was het benoemen van mensen in de CWI-fotoboeken. Soms kwam je wel eens langs met wat oude foto's: wie is wie? Eigenlijk had je geen hulp nodig, want jij kende iedereen. Maar niet alleen van gezicht. Van iedereen wist je wel iets goeds te vertellen. Niet als secretaris maar als secretaresse, in de juiste betekenis van het woord, warm, geïnteresseerd, behulpzaam en gezellig zal ik je blijven herinneren.

Margreet Nool

De speld

Lieve Mieke,



Deze speld zal mij altijd blijven herinneren aan jou.

We spreken samen wel eens over de mooie sieraden die je altijd draagt. Zo kwamen we er achter dat jij een speld had die goed paste bij een armband van mij. Tot mijn verbazing beloofde je me gelijk, spontaan om de speld voor me mee te nemen. Zo gezegd, zo gedaan. Ik ben er erg blij mee.

Toen ik secretaresse was hebben we een aantal jaren samen gewerkt. Ik herinner me jou als erg coöperatief en meelevend. Je was altijd bereid bij te springen als een collega het even te druk had. Vooral over de Vakantiecursus waren we beiden enthousiast. Vaak werd er door (de oudere) deelnemers nog naar je gevraagd. En natuurlijk door Ayla van Scheltema.

Later sprak ik je eigenlijk alleen nog maar als ik de badge-bakken kwam halen op je kamer.

En natuurlijk kon ik bij jou altijd even wegdromen bij schitterende foto's van indrukwekkende vakantiebestemmingen.

Mieke, ik hoop dat je gaat genieten van je vrije tijd. Ik wens je nog veel mooie, reislustige jaren.



Wilmy van Ojik

Reizen in de wereld en in de tijd

Mieke, dit jaar is voor jou een bijzonder jaar geworden. Enkele maanden geleden hebben wij in kleine kring je zilveren jubileum mogen vieren en nu neem je afscheid van het CWI.

Zoals bij vele andere CWI collega's is in jouw geval mijn eerste associatie de reislustige en avontuurlijke Mieke. Ik ken je uiteraard al vele jaren en heb altijd genoten van je mooie en interessante reisverhalen van verre landen en plaatsen en niet te vergeten de prachtige foto's - al dan niet ingelijst. Zelf ben ik eigenlijk ook best reislustig maar ik zal echt niet meer dan een fractie kunnen zien van datgene wat je hebt bezocht. Van je favoriete reisbestemming, Indonesië, heb je veel meer gezien dan waar ik over mee kan praten. Je hebt met je echtgenoot zelfs mijn ouders nog opgezocht in Malang toen ze daar nog woonden.



Toen je in 2003 naar de bibliotheek kwam, wisten we dat het slechts tijdelijk was en dat je in 2005 afscheid zou nemen. Naar mijn gevoel is de tijd wel heel snel gegaan. Maar ik mag tevens vaststellen dat je in deze korte tijd heel veel hebt bereikt: voor het CWI heb je een reis in de tijd voorbereid, namelijk belangrijke bijdragen tot het vastleggen van de geschiedenis van het CWI. Voor het project "CWI Institutional Repository" heb je vele zaken uit de jaarverslagen uitgezocht en vastgelegd. De allereerste jaarverslagen, die nog met paarse inkt gestencild en nog nauwelijks leesbaar waren, zijn intussen optimaal leesbaar gemaakt.

Een ander project waar je veel aan hebt bijgedragen is het CWI Image Database project. Een idee dat al sinds bijna 20 jaar binnen het CWI circuleerde. Ongeveer een jaar geleden hebben we de eerste versie gelanceerd. Rob van Rooijen heeft de zaak technisch opgezet en jij hebt voor de content gezorgd. Je hebt zeer veel oude foto's ingevoerd en van een beschrijving voorzien. Het was zeker een voordeel dat je bijna iedereen goed kent die in de afgelopen 25 jaar op het CWI heeft rondgelopen en ook de externe relaties van de opeenvolgende directies. En anders wist je wel iemand te vinden die zich nog verder het verleden kon herinneren, dan wel andere feiten aandroeg. Je eigen archief (denk aan het programma en deelnemerslijst van de sportdag uit 1991) was ook

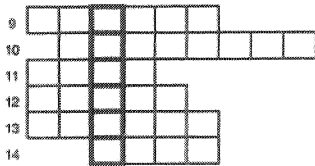
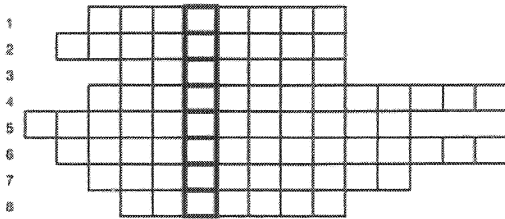
een bijzondere steun.

Mieke, het was mij een eer en een genoegen dat je jouw carrière bij de bibliotheek hebt afgesloten. Ik zal je mooie foto's en de Van Wijngaarden anekdotes missen en natuurlijk ook de reisverhalen van Bali en andere bestemmingen. Ook je inzet en tips bij het organiseren van mijn reizen – al dan niet zakelijk – zal ik eveneens missen. Ik moet nog uitzoeken bij wie ik hierna terecht kan.

Ik wens je veel reisplezier en het allerbeste met je gezondheid. Ik hoop je in de toekomst nog vaker te zien.

Ay Ong

Puzzel



1. Stad op Bali
2. Hondenras
3. Nederlandse provincie
4. Goed doel
5. Beroep
6. Bestuursfunctie
7. Natuurreservaat in Afrika
8. Sport
9. Het meisje uit de Dessa
10. Nederlandse schijlder
11. Eiland van de Duizend Démonen en Tempels
12. Automerk
13. Voorstad Amsterdam
14. Voormalig directeur SMC



Rick Ooteman

Afscheid van Mieke met een lach en een traan

Een lach omdat jij vanaf nu nog heel veel mooie en verre reizen kunt maken;
een traan omdat, na 25 jaar, het CWI stiller wordt zonder jouw vrolijke lach.



Personeelsdienst CWI

*José Koster, Bikkie Aldeias, Miriam Gravemaker, Marja Hegt,
Marlin van der Heijden, Martine Vink en Hilde Zonneveld*

Foto's, foto's, foto's

Beste Mieke,



Voordat jij bij ons in de bibliotheek kwam werken, heb ik je leren kennen als reisorganisator. Als je ergens heen moest met de trein of vliegend: vraag maar even aan Mieke hoe dat werkt. Moeiteloos wist jij altijd de routes te bepalen. Kennis, opgedaan achter je bureau, dacht ik. Maar nu ik je beter heb leren kennen weet ik, dat je alles uit eigen ervaring wist. Geen vliegveld, of je bent er wel geweest, geen land, of je hebt er wel gewandeld. En als je ergens niet bent geweest, dan heeft dat altijd een hele goede reden: "Daar is helemaal niks aan".

Het reizen brengt bijna vanzelf een andere hobby met zich mee:

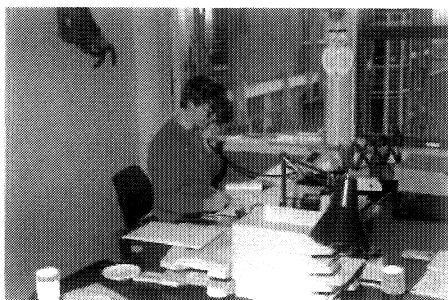
fotografie. Niet digitaal natuurlijk, maar gewoon met de spiegelreflex. Prachtige panorama's van rijstvelden, bergen en dalen hebben we mogen bewonderen. En wellicht vanwege deze hobby heb je je zo vol overgave gestort op één van de projecten die vorig jaar zijn gestart in de bibliotheek: de CWI foto database.



Geen foto ontkwam aan de scanner en oud of recent, jij wist meestal wel wie op de foto stonden.

Maar je hebt niet alle foto's gezien. Het bewijs daarvan zie je hier. Eén foto van het carnaval in Rio (of was het toch dichterbij?) en twee keer

reizen aan het plannen. Mieke, misschien zal je het CWI en vooral zijn foto's een beetje missen, maar ik twijfel er niet aan, dat jij je geen dag zult vervelen. En laten we hopen dat je gezondheid het toestaat, dat je onbekommerd van je vrije tijd kunt gaan genieten.



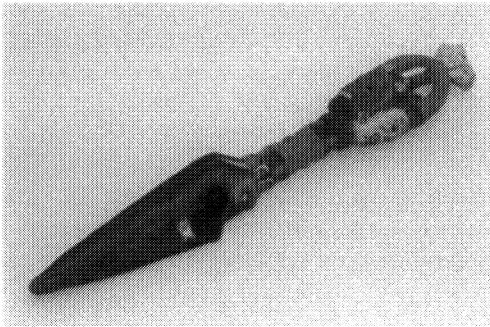
Rob van Rooijen

Wie verre reizen doet, kan veel verhalen ...

Slechts één kant van Mieke wilde ik belichten bij haar afscheid van het CWI en als bijdrage aan dit boekje. Als iemand mij nl. vraagt om Mieke in een paar woorden te karakteriseren, dan zeg ik vrijwel zonder nadenken: “reislustig”. Ik ga er dan maar even aan voorbij, dat ze natuurlijk meer kanten heeft, net zoals het exotische voorwerp in het plaatje hieronder. We komen dan meteen bij een meer precieze karakterisering: “reislustig naar verre exotische landen”.



Bijgaande foto van een “phurba”, die ik bezit en waar ik meer over wilde weten, was niet lang geleden aanleiding om Mieke wat vragen te stellen over het voorwerp. Per slot van rekening had ze al veel verre exotische bestemmingen bezocht en vaak meermalen: Nepal, Bhutan, Kasjmir, India, Bali ... Het kan niet anders of iemand die deze verre reizen maakt heeft meer dan oppervlakkige interesse in de lokale cultuur, godsdienst en gebruiken en kan daar veel over vertellen. Dat is bij Mieke dan ook zeker het geval. Mijn hoop was dus op haar gevestigd. Maar helaas, we zijn er nog niet uit.



Het voorwerp is inderdaad een “phurba”, dat is wel zeker. Een rituele driekantige dolk, die in de handen van een ingewijde - dat ben ik niet en dat is een probleem waar ik van afwil, want niet-ingewijden mogen zo'n ding nl. niet bezitten - bescherming (tegen boze geesten) kan bieden in bepaalde ruimtes. Deze phurba komt waarschijnlijk uit

Tibet. Daarom wens ik je toe, dat je in de toekomst nog vele reizen mag maken, bijvoorbeeld naar Tibet. Je zult daar alle vrije tijd voor hebben en hopelijk zal je gezondheid het toelaten. Als je de eigenaar van het voorwerp in Tibet tegenkomt, laat het me dan even weten. Dan kan ik de phurba opsturen en ben ik van een probleem verlost. Ik wens je het allerbeste voor de toekomst,

Frank Roos

India

Beste Mieke,

In 1989 zouden Frank de Boer en ik voor een maand naar India gaan, op bezoek bij het Tata Institute of Fundamental Research, in Bombay. Loes Vasmel wist ons te vertellen dat het CWI een ware India- en reisexpert onder zijn gelederen telde, te weten Mieke Bruné. Jij was toen werkzaam als secretaresse van Cor Baayen, en ik herinner me ons eerste gesprek, op jouw werkkamer, nog heel goed. Je had allerhande goede raad en praktische adviezen voor ons. Dit was de eerste keer dat je me ergens mee hebt geholpen, en zeer vele andere gelegenheden zijn daar sindsdien op gevolgd.



(De reis naar India is overigens bijzonder gedenkwaardig geworden, op voorspelbare en minder voorspelbare manieren. Om een voorbeeld van het laatste te geven:

Het nieuws van de val van de Berlijnse muur hoorden we, in het Taj Mahal Hotel in Bombay, van twee prachtige Noorsen die, naar later bleek, in India waren in het kader van hun opleiding als heks ('witch').)

Later ben je secretaresse geworden van de Afdeling Programmatuur, het huidige SEN. Vooral in die laatste periode - ikzelf was inmiddels themaleider van SEN3 - hebben we heel veel met elkaar te maken gehad. Je bent vele jaren lang een ideale secretaresse geweest, voor het reilen en zeilen van de verschillende groepen in AP en thema's in SEN van bijzonder grote waarde. Je hebt altijd met een enorme toewijding je best gedaan om je collega's te helpen, overigens ook vaak buiten kantooruren.

Voor dat alles ben ik je nog altijd zeer erkentelijk, en het doet me deugd mijn dank hiervoor bij deze nogmaals te kunnen uitspreken.

Voor de toekomst heel veel geluk gewenst!

Jan Rutten

Over de verstrooidheid van wiskundigen

Beste Mieke,

nu je het CWI gaat verlaten wil ik je nog eens herinneren aan het feit, misschien ben je het zelf alweer vergeten, dat je eens mijn leven hebt gered.



Wat was het geval? Een paar jaar geleden reed ik met de fiets op de Kruislaan, er was toen op het gedeelte van het WCW terrein al een fietspad, en ik sloeg in gedachten verzonken zonder acht te slaan op het autoverkeer, linksaf de weg over naar de grote poort. En jij reed nog op de Kruislaan en had op tijd in de gaten dat er wel weer eens een in gedachten verzonken wiskundige onverwachts tevoorschijn kon duiken. We kwamen allebei met de schrik vrij.

De frase “in gedachten verzonken” is eufemistisch voor “verstrooid zijn”. Je zult er in je lange periode op het CWI wel vaker mee te maken hebben gehad. Sommige verhalen over de verstrooidheid van wiskundigen zijn legendarisch en ik wil bij deze gelegenheid een sterk staaltje vertellen.

Het gaat om Norbert Wiener, een beroemd wiskundige, die voordat hij op een morgen naar zijn werk ging van zijn vrouw een briefje meekreeg waarop het nieuwe adres stond waarheen het gezin die dag zou gaan verhuizen. Tijdens de lunch raakte Wiener in gesprek met een collega en wilde een paar wiskundeformules uitwisselen. Hij gebruikte daarvoor het papiertje dat hij die ochtend gekregen had en gooide het na de lunch weg. Toen hij die avond naar huis ging herinnerde hij zich toch nog dat er die dag wat was met een verhuizing en vroeg bij zijn oude adres aan een kind dat daar rondhing: “Zeg, klein meisje, weet jij waarheen de Wieners vandaag zijn verhuisd?”, waarop het meisje zei: “Kom maar mee, pappa, mamma heeft me gestuurd om je op te halen”.

Mieke, ik wens je een heel plezierige nieuwe tijd toe. Ik vond het altijd leuk met je samen te werken, vanaf de periode dat je secretaresse van Prof. Baayen was, tot aan de laatste weken waarin we met veel plezier oude foto's bekeken om namen te achterhalen van oud-MC-ers en oud-CWI-ers.

Het ga je goed.

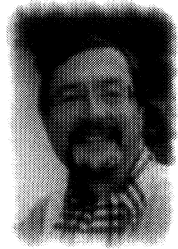
Nico Temme

Mieke de Globetrotter

Miek Bruné ziet eruit als een gewone mevrouw maar is een groot globetrotter. Geregeld vertelde zij mij over de meest onwaarschijnlijke plaatsen waar zij heen ging. “Is het daar niet gevaarlijk?” vroeg ik dan naïef. “Nee hoor, valt erg mee zei Mieke dan.”

Ook in de tijd dat Mieke directiesecretaresse was, bekommerde zij zich erg om de soms in het nauw zttende medewerkers. “Het gaat goed, hoor” zei ze dan bemoedigend. “Ga zo door”.

Alle contacten met Mieke verliepen plezierig; haar afscheid maakt veel herinneringen bij mij los aan heikele zaken, zoals Onderzoekscommissies waaraan sommigen onder ons nog onplezierige herinneringen hebben. Maar Mieke hielp toendertijd toch de moed erin te houden. Het spijt mij dat zij vertrekt. Vaarwel Mieke, en nog veel exotische reizen.



Paul Vitányi

Het ga je goed

Na meer dan 25 jaar op het CWI
Is het nu dan toch echt zover
Je gaat er nu vandoor

Bedankt voor de fijne samenwerking
Bedankt voor je collegialiteit
Bedankt voor het bieden van een helpende hand

Ik wens jou in alles wat je straks ook doet
veel voldoening en geluk,
Mieke, het ga je goed!



Coby van Vonderen

